

Bilag

Indenrigsministeriet.

København, den 14. marts 1953.

Med hensyn til det af udvalget stillede spørgsmål om, hvorvidt ulykkesforsikringslovgivningen omfatter skader forvoldt af radiumstråler, skal man oplyse, at spørgsmålet let kan besvares bekræftende. Man skal i denne forbindelse henlede udvalgets opmærksomhed på § 1, stk. 3, i lovbekendtgørelse nr. 149 af 23. marts 1948 (lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde), hvorefter også erhvervs sygdomme og deres følger berettiger til erstatning i overensstemmelse med lovens bestemmelser, når sygdommen med rimelighed kan henføres til personens arbejde i en af de virksomheder, der er anført i loven; under disse erhvervs sygdomme opregnes i loven bl. a. patologiske forandringer, som skyldes radium, andre radioaktive stoffer eller røntgenstråler pådraget på enhver under ulykkesforsikringsloven hørende virksomhed og beskæftigelse.

Med hensyn til spørgsmålet om indføjeelse af en bestemmelse om tvungen ansvarsforsikring skal bemærkes, at lovpligtig ansvarsforsikring hidtil har været foreskrevet for ejere af motorkøretøjer, luftfartøjer og hunde, jfr. § 39 i lovbekendtgørelse af 14. april 1932 om motorkøretøjer, § 39 i lovbekendtgørelse nr. 251 af 6. august 1937 om luftfart og § 15 i lov nr. 164 af 18. maj 1937 om hunde, ligesom der ved § 14 a) i lov nr. 145 af 28. april 1931 om jagten er gennemført en almindelig ansvarsforsikring for alle, der har løst og betalt jagttegn. Formålet med en tvungen ansvarsforsikring er at skabe sikkerhed for, at eventuelle skadelidende får erstatning; det har været naturligt at indføre lovpligtig ansvarsforsikring på disse områder, idet de eventuelle skadevoldende genstande relativt hyppigt forvolder skade, og det har forekommet ubilligt, om de erstatningsberettigede ikke altid skulle være sikrede ved skader forvoldt af disse farlige genstande.

Samme grunde foreligger formentlig ikke med hensyn til indførelse af en lovpligtig ansvarsforsikring for den, der ejer eller bruger radioaktive stoffer. For det første vil kredsen af personer, der vil komme til at eje eller bruge radioaktive stoffer, blive begrænset til kun at omfatte sådanne, der har de fornødne kvalifikationer med hensyn til anvendelse af de pågældende stoffer, og for det andet må det antages, at andre end de, der er beskæftiget i den virksomhed, hvori stofferne anvendes, og som det derfor vil være rimeligt at beskytte igennem ulykkesforsikringslovgivningen, kun yderst sjældent vil have mulighed for at blive udsat for stråling af radioaktive stoffer af en sådan varighed, at der kan ske skade derved. Der kan også henvises til, at lovgivningen ikke har fundet det påkrævet at foreskrive en lovpligtig ansvarsforsikring for den, der driver et elektrisk stærkstrømsanlæg, uagtet disse hyppigere kan forvolde skade på trediemand, jfr. lovbekendtgørelse nr. 356 af 30. juli 1949 om elektriske stærkstrømsanlæg.

Under henvisning til de anførte grunde vil ministeriet ikke formene, at det vil være påkrævet at søge en bestemmelse om lovpligtig ansvarsforsikring indføjet i lovforslaget.